

— Страж от покоите на Комненови дойде да вика кър Иоан, кър Димитри и кира Ирина за вечеря...

— Защо? — се изтръгна неволно от устата на царицата. — Нека останат при нас.

Ала веднага се разкая за думите си. Тъй мрачно бе станало лицето на Асена. Той сви вежди и пошъпна тъй, че младежите не можаха да чуят:

— Премного се въртят тия чужденици между нас. Не може да се влезе в покоите ти, без да се види някой от тях да стои край тебе...

И гласът му бе раздразнен и лош, както никога до сега.

Той говореше за всички. Ала Анна почувствува, че говори само за Ирина.

Рано сутринта гонции пристигнаха на Царевец, прелетяха, със сведени до шията на коня глави, първите крепостни дворчета и отседнаха доку пред главната порта на пията палата. Спуснаха се по стълбите, предвождани от главния примикар, разнесоха навсякъде вестта:

— Ариепископ Сава пристига!

Царят се облече набързо и веднага ги прие.

— Къде са вече?

— Идат по червенския друм! Наближават Дервента!

Стражи се затичаха да известят на патриарх Иоаким и на други високи люде: веднага да се приготвят и да посрещнат с нужната почит и тържественост светия старец. Улиците на Търнов се изпълниха с заруетен, възбуден народ. Всеки бързаше към Дервентската градска порта, без да гледа на ледения вятър, който прърлеше лицето и щипеше с остра ласка нос и ушите. За няколко мига снежните преспи се изринаха и натрупаха край къщите. Когато Асен премина на кон, придружен от царевич Петър, всички размахаха шапки и надодоха ликуващи викове. По прозорците бяха спуснати килими, по чердаците се вееха хоругви.